

# MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

1. AUGUST 1935

7. ARGANG

NUMMER 14.

## Kongo og Kina for Kristus.

Alb. Christiansen i arbeide igjen. Fjelds og Inga Johnsen og Signe Pedersen meldet om gode tider.

Da jeg kom tilbake til Kongo i april, så blev jeg sittende som en stein i minnet fange borte i en liten by som jeg hadde vært i i et helt år. Vi deivt meget mye av den tid. Især var det våre svarte troende venner som blev beroliget.

Da jeg endelig kunde komme tilbake, så drog jeg opp til det stedet hvor vi nu har vår virksomhet. Den første misjonsstasjon som vi anla måtte, på grunn av det urolige og farlige sted, flyttes og ble overtatt av amerikanske venner, og drives av disse.

De som opppe hvor vi nu er, kom til et villt, rådt skogsfolk, som misjonærer aldri hadde vært i. De levde i de forferdeligste hemmelige skikker, og alene som jeg var, var det ikke så liketil å ta fatt på arbeidet.

Det varte dog ikke lenge før jeg vant folkets fortrolighet og fikk en stor virksomhet like fra begynnelsen.

Det var stor skog på stedet så vi måtte ta fatt på å rydde skogen før vi kunde tenke på å bygge opp.

Folk kom i massevis for å høre og lære om Gud. De som hadde så lang vei hjem til de ikke kunde gå hjem om kvelden, de måtte vi gi sitt underhold på stedet. Alle disse satte vi da til praktiske arbeider en tid av dagen.

Vi begynner vårt første møte kl. 6 om morgenen, da går nemlig klokken op. Kl. 7 går vi alle til ytre praktiske arbeider. Fra 9 til 9½ har vi frokostpause, og fra 9½ til 11½ har vi skole. Da lærer vi å lese og skrive o.s.v. og det er bare Guds ord som de lærer å lese og skrive.

Det foreligger intet skrevet eller trykt på deres språk, så det blir misjonærens arbeide å skaffe dem noe å lese, efterat språket er omsatt til et brukelig skriftspråk. Dette er en side av misjonsarbeidet som ikke mange tenker på. Jeg har ofte sittet opp og tenkt meste av natten for å få oversatt og skrevet noe til neste dags skole.

Ved venners hjelp har det lyktes meg å få fatt på et litt trykkeri, som jeg nu fører med meg til Kongo. Det skal avhjelpe oss meget godt.

Fra kl. 11½ til 2 er alle mennesker i skogen. Da er nemlig solen så glødende het at man neppe kan være ute i solen noen tid. Skogen er sval og fuktig og der kan man sig noe å ete og har somme tider noe med hjemmelaget kveldsmåltid.

Fra kl. 2—4 har vi skole igjen og kl. 5 det offentlige møte for alle. Fra 7—8 har jeg hatt bilde med de troende.

Ved min avreise fra Kongo i fjor hadde vi ca. 300 troende døpte.

Ved disse våre svarte venners hjelp, disse som har sitt opphold på misjonsstasjonen, har vi fått bygget stasjonens huser nesten gratis. Vi har dessverre ikke annet enn jordkultur i husene, men vi håper at Herren vil gi oss midler til å få et cementbelegg på dem så vi kan holde dem rene, og slippe fri for endel av de mange insekter og kryp, som vi har så mye av på de trakter av Kongo.

Jeg ser det som en meget viktig del av misjonsgjerningen å opelske arbeidslysten hos disse mennesker som aldri har vært vant med å gjøre noe, uten å holde pil og bue istand.

Disse som blir hos oss for å høre og lære om Gud, må vi altså underholde på misjonsstasjonen. Det er det de aller fleste penger går til.

Vi kan underholde et voksent menneske med ca. 4 kr. måneden og barn med det halve. Da får de også litt klær.

Alle disse lærer vi forskjellige nyttige ting. Noen lærer å sy, noen å smi, noen å snekkre o.s.v. Jorden lar sig vaskelig dyrke. Det er svært lite vi har fått ut av den, og av den grunn har vi hatt mange vanskeligheter med maten.

Siden jeg kom hjem til Norge har dessverre arbeidet derute blitt betraktelig innskrenket. Når vi frie misjonærer kommer hjem så slutter midler for en stor del å komme inn. Man har vel ennå ikke forståelsen av at det er til arbeidet derute de fleste midler går.

Vi har hatt over 20 innfødte lærere ute i byene, men nu har vi dessverre ingen, men det er mitt håp når jeg nu kommer ut igjen, at de nødvendige midler vil komme inn så vi kan oppta arbeidet igjen som før og, om mulig, utvide det.

Jeg reiste fra Oslo den 31. mai, efter å ha besøkt venneløkene rundt omkring i Norge. Nu er jeg langt på vei til Kongo. Vi nærmer oss nu Tenneriff på Kanariene, og derfra sendes dette brev.

Så sender jeg herved mine hjerteligste hilsener til alle venner rundt omkring i landet, med takk til Gud for alle gode stunder vi har hatt sammen og for all kjærlighet som er mig bevisst, og ber at Herren rikelig må velsigne dere alle, og med håp om det beste medarbeiderskap for fremtiden.

Be meget for mig og min kjære hustru, som også denne gang måtte bli hjemme. Be for vårt ar-

beide i Kongo, og ikke minst for våre kjære svarte brødre og søstre derute.

Så skal jeg, når tid og anledning gis, sende en hilsen og berette fra arbeidet.

Guds rikste velsignelse med dere alle sammen.

Deres ringe bror og medarbeider for å føre Kams forvillende barn i Kongo til Kristus.

Alb. M. Christiansen.

Pai Hsiang Hsien, Hopei, N. Kina, 4. juni 1935.

Kjære venner i Kristus Jesus.

Fred!

«Men han som kan gjøre mere enn alt, langt utover hvad vi ber eller forstår, efter den kraft som ter sig virksom i oss ham være æren i menigheten og i Kristus Jesus, gjennom alle slekter i alle evigheter!»

Gud være lov for at vi får tjene den samme herlige Herre og frelser, som Paulus hadde sett virke troens lydhighet også blandt dem som tidligere hadde levet uten kjennskap til Gud og i sitt tankeliv var fremmedgjort for ham, som er alle tings skaper og opprettholder.

Vi har just vært ute i en landsby på møte i formiddag. Landsbyen ligger 7—8 km. nord herfra, og det var en glede for oss å samles med folket i denne landsby. Vi har jo vært der tidligere til møter, men det som vi priser Gud for er at han her under vinterens løp, og fremover siden denne landsby åpnedes har stadfestet sitt ord, så det er en glede for oss å møtes med disse venner. De har kastet ut sine avguder og mottar evangeliets sannheter, som gjør dem til glade og lykkelige kristne, menn og kvinner. De har åpnet sitt hjerte og sinn for å tilbe Faderen i Jesus Kristi navn.

Førevrig er det godt å se Herren er med. Denne vår fremover har vi hatt nok så mange møter rundt omkring i landsbyene. Det har nesten vært mere enn vi har kunnet make, og ved siden her av har vi også deltatt på 5 misjonsstasjoner under deres vårmøter, og det siste vårmøte her på stasjonen den 11. og 12. mai. Det gleder oss å se Gud arbeider ved sin gode Hellig Ånd så evangeliets sannheter baner sig vei inn i menneskenes hjertes, også her på misjonsfeltet og gi dem nåde til å bekjenne og følge Kristus.

Den 12. mai under møtene hadde vi gledet av å begrave 33 kinesere med Kristus i dåpen, og nu på søndag den 2. juni dopte vi

også 8 stykker, hvorav det var tre ektepar, fra et hjem. Bestefar og bestemor i familien med to sønnesønner og deres hustruer, og far og mor var jo tidligere blitt døpte, og når nu bestefar og sønnesønnene gikk den samme vei var det jo ikke liten glede både for dem selv og forsamlingen. Priset være Herrens hellige navn! Og det skjønneste var, at Herren rikelig velsignet oss så vi kjente hans velbehag hvile over oss til Gds navns ære.

Gud er i sannhet god som holder oss oppe ved sin makts hånd, og gir oss nåde til å være med å stå ut livets ord, Tross vanskeligheter på mange måter, kjenner vi det gleder vår sjel å se at Gud stadfester sitt ord, så hjertet opples og mottar ham som er mektig å gjøre langt utover hvad vi ber eller forstår.

Kjære venner ta oss fremdeles og gjerningen her med i eders bønner! Hjertelig takk for all eders hjelp under den gangne tid. Må Herren opholde oss med en villig ånd så vi kan med glede gjøre hans gjerning mens det ennå heter idag.

Hjertelig hilsen fra oss alle her. Hebr. 13, 20—21.

Eders

Kari & Jens Fjeld.

Kjære misjonsvenner!

P. t. Suanhva 18/6 35.

Det var med stor glede vi satte oss på toget for å reise ut på landet til en par dages hvile, borte fra storstadens støv og larm. Turen stod til Changping hvor vennene Høgbergs og Aagot Andersens har sitt arbeide. Vi kom overraskende, for rutebilen gikk ikke. Det var nemlig Dragegudens fest, så vi kom på toget i stedet. Det blev glede da vi kom. Om kvelden var det et riktig herlig møte, og folket lyttet. Dagen efter gikk vi på husbesøk. A hvor utrivelig kineser-hjemmene er, de fleste ihvertfall. En kang, ofte full av veggelus, et bord, en par stoler, en snor med noen gråsvarte kluter på, en the-kanne, noen kopper o.s.v. Det bydes på te og koppene tørkes omhyggelig med en av klutene. Det tales ivrig om det siste som er hendt. Husets eldste sønn er død for en måned siden av galoperende tæring. Han var så snill, priste Jesus til det siste. Denne familie er første grøden av vennernes arbeide på dette sted. Ja, hvor herlig å få sprede evangeliets livgivende budskap inn i disse triste, grå hjem.

Om kvelden var det igjen møte. Neste dag stod vi tidlig op for å

reise 30 li (det er en norsk mil) til Nankow hvor vennene har et prektig teit. Endel av kineserne blev også med. Vi hadde leiet noen søsler, og alt i alt blev vi otte personer. Vi satte oss op, og i gåsemarsj begav vi oss avsted. Da vi kom frem, hørte vi kineserne si: «Der kommer utlendingene».

Det varte ikke lenge før evangelisten i teitet slo noen kraftige slag på trommen, og i ett nu var teitet fullt, og et langt møte begynte. Til slutt var varmen utholdelig. Møtet var slutt, men folket vilde ikke gå. De troende kinesere bad dem å gå. Vi skulde jo spise. Men nei, de måtte endelig se hvad vi spiste og hvordan det tok sig ut. Men så tok Marie fotografiapparatet og gikk ut for å ta et bilde av teitet, og på mindre enn ett halvt minutt var teitet tomt, og de sprang som for livet. Vi måtte le. Det hele var så komisk.

Om eftermiddagen tok vi toget tilbake til Peping, hvor alt går sin jevne gang. Ja, Herren gjør store ting i disse dage i Kina. Frelser syndere og doper i den Hillig Ånd. Pinsedagen blev en mongolsk avgudsprest som var blitt herlig frelst, døpt. Han hadde tilhørt en som kineserne kaller Den levende Buddha, (det er en mann som sier han har vært født 16 ganger og den 16de gang blev han gud). Folket betaler store summer til denne gud, så får de en rød silkesnor som de skal ha på halsen og når de dør må snoren følge i kisten, guden (som er denne mann), har da sørget for at der er advokater i dødsriket som tar imot dem når de kommer og taler deres sak, og gjør så de slipper å komme i pine. Denne omtalte broder som blev døpt hadde søkt fred for sitt forpinte hjerte. Han hadde blitt innestengt et år for å be om syndsforlatelse. Det hjalp ikke. Så skulde han kaste sig ned for en offerhei og hudre tusen gange. Han fortalte at de første dage klarte han å kaste sig ned tre hundre ganger og siden op til seks og syv hundre, men da jeg var ferdig var jeg like ulykkelig. Så kom han ifølge med misjonær Boberg ned fra Mongoliet og de kom inn på vårt møte en sødag eftermiddag og da han fikk se disse mange glade ansikter og høre alle vidnesbyrdene og sangen blev han så grepen og sa: «Her er det jeg søker.» Lyset gikk op i hans forpinte sjel og han er så lykkelig!

Søndagen efter hadde vi også dåp hvor endel fikk gå i dåpegrav med Kristus. Ja, venner, for Kina. «Det høres susen i regn». Strømmene kommer sikkert så skarene kan hostes in. Vil med det samme takke for



**MISJONS-RØSTEN**

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.  
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

**Fast, urokkelig og rikt arbeide.**

Det er lærerrikt å betrakte misjonssaken i lyset av historien. Man vil da opdage at det særlig er i vekkelsestider misjonstrangen og misjonssiveren er størst. Da oppflattes Guds folk til å ofre og yde. Det blir ikke da bare en sak som nødvendig og nedtvunget må gjøres, men opplydet og velsignet av Guds And blir det en stor forrett å få være med og gi det man kan. Dette er noe som er felles for alle samfund og retninger — og til alle tider. Når så vekkelsesbølgen er over faller interessen langt ned igjen og de som dro ut på misjonsfeltet står der og kjemper en forvitret kamp for å holde arbeidet gående. Mange som igjennem årrekker viste sig å være skikket til sitt kall, må innskrenke arbeidet — eller også legge helt ned og reise hjem.

Nu er det ganske naturlig at misjonsinteressen vokser når Herren særlig møter sitt folk og salvelsen er folbar og rik tilstede. — Men det er ikke Guds mening at det skal være slik op- og nedgangstider i Guds menighet. I 1. kor. 15, 58 skriver Paulus: «Derfor mine elskede brødre, vær faste, urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da I vet, (ikke føler) at eders arbeide ikke er unyttig i Herren.» Det er dette Herren ønsker. Ikke denne op- og ned-interessen, ikke dette sjelslike følelses- og periode arbeide, men «faste, urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning.» Verset begynte med «derfor» og det henviser da til grunnen hvorfor vi skal være i denne stabile og alltid virksomme stilling. Grunnen finner vi i verset før: «Gud gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus.» og «arbeidet er ikke unyttig i Herren.»

Man ser også i våre dager at når en ny misjonær reiser rundt og taler misjonssaken, er vennene fyr og flamme. Men når misjonæren er kommet ut på feltet glemmer de fleste ham for en ny som fanger deres interesse. Dette er ravende galt. Man må ikke glemme de gamle misjonærer for nye. Det vil da bare bli spredte fektninger og ikke det faste og urokkelige arbeide, som er Guds med-

ning, og hensikt med oss. De gamle prøvede misjonærer er bedre rustet og har erfaringen som de nye — og ofte unge — misjonærer mangler og kan derfor utføre et bedre arbeide. Det rette var naturligvis å støtte dem av all evne og så sende nye ut til disse steder som var oparbeidet først og etter som de fikk erfaring og Guds ledelse kunde de opta arbeidet på ubrudte felter. Dette blir jo også ofte gjort. Husk derfor på at ved å være tro mot den Gud gav dig interesse for først og som har vist sig verdig til å få din støtte, gjør du det beste og mest bibelske misjonsarbeid og la det ikke bli følelses og periode arbeid, men «fast, urokkelig, alltid rikt i Herren.»

**På flukt for kommunistene.**

Det er vanskelige tider å være misjonær i Kina nu. Det er ikke lenge mellom hver gang det berettes om overfall og drap på misjonærer. Kommunistene herjer og ødelegger hele byer og landstrekninger og særlig de hvite må undgjelde for deres raseri.

En av dem som i den senere tid har måttet flykte for livet er misjonær Marie Syltevik som er utsendt av Det Norske Misjonsforbund. Hun arbeider i provinsen Shensi og der har kommunistene husert flere gange. Nu var det den plassen str. Syltevik virker på som fikk besøk av dem.

Str. Syltevik fikk ikke greie på at dem kom før de allerede var kommet inn i byen. Hun måtte flykte i største hast og uten å få med sig stort mere enn hun gikk og stod i.

Flukten blev spennende og farefull. Hun blev fulgt av kommunistene i flere dager. En gang paserte hun to av forfølgerne uten å bli tatt for utlending og gang på gang var hun nær på å bli grepet. Ved Herrens forunderlige hjelp kom hun sig unda og er nu i sikkerhet, men hus og alt hvad hun hadde er ødelagt av kommunistene.

Misjonærene trenger forbønn nu.

**Kongo-misjon.**

Kjenner du noen som du tror det går an å få interessert i Kongomissionen?

Bestill endel av forrige nr. (nr. 13), der vil de få et lite innblikk i misjonen. Vi har enda endel nr. igjen.

Forresten: Virk for «Misjons-Røstens». Den taler misjonens sak.

**Fattig men rik.**

Der kom en dag en fattig bonde til Tolstoi og klaget sin nød for ham. Han stod der, en kraftig mann med lysende øine foran Tolstoi.

— Du har sterke armer, vil du selge din venstre arm for 5000 rubler?

— Nei, sa bonden, det vil jeg ikke.

— Men vil du da ikke selge mig ditt høire øie? Jeg byr dig 10,000 rubler.

— Nei! sa bonden enu mere bestemt.

— Gå hjem, sa Tolstoi, du er en rik mann!

**Jeg vil være som dugg for Israel.**

Hoesas 14, 6.

Underlige ord som Gud taler gjennom profeten i dette vers, til sitt eiendomsfolk, som han fremdeles elsker og har kjær, tross deres frafall og deres tilbedelse av fremmede guder — allikevel sier han i 14 kap. 5 vers: «Vend dog om Israel til Herren din Gud.»

Hvilken kjærlighet Gud åpenbarer gjennom profeten!

Når nu Gud elsker sitt folk så høit, var det da noe i at han vil være som «dugg»? Når det ene menneske der elsker det annet skal bevise sin kjærlighet, sier de gjerne: «Jeg skal være alt for dig — det aller beste for dig.» — Skulde Gud da tilby sig å være noe mindre for sitt folk. Nei og atter nei. Når da Gud gjennom profeten talte til folket visste han intet bedre å si enn: «Jeg skal være som dugg for dig, mitt folk.»

La oss nu sammen se på hvad dugg er og betyr for jorden.

Leser vi om de gamle hellige — og ser på dem, når de skal velsigne sin slekt og sine sønner, vil vi finne at dugg er medtatt og nevnt når velsignelsen lyses. Se f. eks. da Isak velsignet Jacob — 1. Mosebok 27, 28, — sier han «Og Gud gi dig av himlens dugg og av jordens fedme o.s.v.»

Og da Moses velsignet Isael før sin død, 5. Mosebok 33, 28, «Jacobs øie er vendt mot et land med korn og most, ja hans himmel drypper av dugg.»

Altså ser vi at dugg var en hovedbetingelse for at jorden skulde gi sin grode og dermed livsophold for Israel, og som det var på den tid er det også idag. Ikke alene på det materielle område, men også på det åndelige. Hvor ofte lyder det ikke i bonnen — O Herre send oss den himmelske dugg — bedugg våre hjerter idag o.s.v.

Ja som det er med jorden så er det også med hvert Guds barn og Guds menighet idag — skal der kunne mottas og gives åndelig føde, må den himmelske dugg, den Hellige And, falle og mottas av menigheten, og duggen faller idag likesom den begynte og gjorde på Pinsefestens dag, kun at der er rum og betingelser tilstede, at så kan skje.

La oss nu se hvad naturforskerne eller videnskapsmennene sier om duggen, disse som har utforsket og studert en ringe og liten brødel i det av Gud utførte storslagne skaperverk.

Når vi i sommerens løp er ute i naturen en tørt varm aften og kommer i berøring f. eks. med gress, blir vi våte og fuktige. Det er duggen som er kommet.

Ved å se dette, kunde vi tenke som så: jorden ligger ganske stille og mottar duggen, men således er det ikke. For duggen faller har det foregått et samarbeide mellom jorden og luftlaget, nemlig efter den varme sommerdag er jordoverflaten blitt varm og opphetet. Når da aftenen kommer og solen er gått ned, begynner jorden å avgi til luften av sin varme, og når så varmeutstrålingen har foregått så lenge at jordens tem-

peratur er blitt lavere enn luftlagets, faller duggen. — Således også i det åndelige, når var hjerterets jord har avgitt, frembåret bonnen, jeg gjentar avgivet, til skal der opnås velsignelse må der bønn og hengivelse av ganske hjerte, og da lovet være Herrens navn, kjenner vi den himmelske dugg faller.

Men vi skal se videre: Skal der bli dugg må luften være stille, for duggen kommer aldri når det er vind og bles, således må det hjerte som skal motta åndens dugg, være stille for Herren, alt ja alt må være i orden, så hjertet hviler under bonnen stille, og overlatt til Herren.

Duggen faller ikke like rikelig over det hele, nei den faller rikeligst nede i dalsenkingen. Vil vi erfare rikelig åndelig dugg, må Herren få boie oss ned, føre oss ned i oss selv i ydmykhet.

Duggen faller rikeligere på løse dele enn på store flatur, til eks. rikeligere på løse sten enn på det hele fjell. Altså betingelsen for den mest rikelige velsignelse er at hjertet må løses fra alt som binder, og Gud selv han er «Goel» det er løser, som løser sitt folk, ja alle som søker ham av hele sitt hjerte, halleluja.

Hvilke oppgaver har duggen ved siden av at den vander jorden, og dermed gjør den fruktbar, — jo duggen bevarer seden mot nattefrost. Når duggen faller har den en isolerende evne imot den kulde som vil komme nær seden og gjøre skade.

Således vil det hjerte som blir beduggt fra himlen, salvet med ånden, være fruktbar og virksom for Gud og menigheten, og samtidig leve i den bevarende ånd som trenges, ti det blåser gjennom landet en kald og giftig vind — Ja, kjærligheten skal bli kald i den siste tid og skal bevares varme må Herrens dugg rikelig falle over hjertene.

Ti Gud selv vil være dugg og så idag for sitt åndelige Israel.

N. Blom-Bakke.



**Hjem til Herren.**

Atter er en av de gamle veteranene blant de frie venner gått bort for å være med Herren.

Denne gang var det broder Karl F. Hagren, Sarpsborg, som fikk hjemlov. Efter en lengere tids sykdom gikk han hjem, stille og rolig, natt til lørdag den 20. juli.

Ved broder Hagrens bortgang er en lang og opofrende arbeidsdag i Herrens arbeide endt. Han kom tidlig til liv i Gud og var med i de første brytningsår i den frie bevegelse. Han var også med og bygget Misjonshuset for over 25 år siden og stod i mange år som den ledende broder i forsamlingen der. Det er nesten utrolig hvad han fikk tid til å utrette i sin fritid i forsamlingen og på stedene rundt omkring. Det er en ganske anselig flokk br. Hag-

ren har døpt i årenes løp og i begravelser og andre anledninger måtte han være med. At broder hjerte var med i saken betydde best ved at han ingen lønn ønsket, erstatning hadde for sitt arbeid i forsamlingen og ofte måtte han tilside sette sitt jordiske arbeid for å tjene i Guds menighet. Sist år var han ofte syk og det er ikke lett å stå fremst i saken.

Han var heller ingen stoffmann i den forstand at han ønsket å stå i kampstilling til noe. Han var en framfri, stillfarsomt og fredelig broder. Alltid ønsket han å få forsoning og forståelse istand der hvor det var mulig.

Br. Hagren var også respektert og ahvoldt av de andre i samlinger i byen. Ved sin likegjerte og fredelige fremtreden kunde han forstå også anderledes kende Guds barn, uten å stå på sin egen overbevisning.

Br. Hagren vil lenge minnes blant Guds folk i Sarpsborg og andre steder.

Begravelsen fant sted den 21. juli på St. Olavs gravlund under usedvanlig stor deltagelse. Kapellet kunde ikke rumme de mange som var med frem for å følge avdøde til hans siste hvilested.

I det vakkeret pyntede kapellet eldste i forsamlingen «Logen», Moss, grosserer i Lind, ut fra Peters l. 1. kap. om det levende håp om den frelse som er ferdig å åpenbares i den siste tid. Talen ren ga en vakker karakteristikk av avdøde, som gjennom en lang tid hadde stridd tro og gode strid bevaret troen og kommet løpet.

En rekke kranser blev lagt på båret, alle ledsaget av minner ord som viste hvor ahvoldt og døde var i vide kretser.

Fra hustru og barn blev pålagt krans ved hr. Dombås fra svigerinner og svogre og samme, fra avdødes søster Sverige ved Arne Larsen, fra arbeidskamerater og sjefen i Karlsborg dør- og vinduefabrik ved hr. J. Jensen, fra Filadelfia menigheten i Sarpsborg formann Gretland, fra Misjonshusets forsamling ved formann Hedberg, fra venner i Tune og A. Ramstad og fra naboer venner ved Arne Larsen.

Kisten som var dekket med et veld av blomster, blev båret til graven av avdødes sønner og svigersønner.

Marsjaller var fabrikkarbeider Andersen og J. Kvist.

Efter begravelsen blev det gjerne innbudt til hjemmestunder hvor det efter bevertning var en kort minnestund som taler av Haldor Hansen Skjoldstad, Lind m. fl.

**Sølv og gullet hører Herren til.**

Før Meyer Rotchild døde i 1870 hadde han skjenket 50 mill. kroner til hjelp for jødiske koloniser det hellige land.

— Av Afrikas 145 millioner nu 15 mill. kristne av alle befolkninger. Særlig i Ekvatorial Afrika er det kristne evangeliseringsarbeide i vekst. Men veldige rårer står enu igjen, og overalt er der mangel på misjonærer.

**Hjelpe**

Som leserne av det arrangert august 34. I dette beslutet, at de skulde opta et søndag i oktober, en skulde det de som serdes på avsydliggende.

En kasserer forvalte det innkomne i forsamlingene også anmerket skulde selv melde om å få hjelp når de var på vei til.

Kassereren skulde selv melde om å få hjelp når de var på vei til. «Misjons-Røsten» hver hadde fått til ikke alle forterfulgt denne del hermed om det har ikke stått eller ka som noen har mange vet, har reist rundt i lande og pred fullt evangelium noen støtte fra de kristne til, så det er om det. Herrens ringe små ståt sel.

Ingen av Herrens bebovere mange gjør — fikk bruke dere som har Herrens befaling i 2. kor. 8: 1 — blev-partisert trangt blandt 11: 29—30.

Dette er med loven og 14: 28 (Se kap. 16: 1—4). Luk. 31.

Til og med rene og avhø kor. 11: 9. Her menighet hadde over det Herrens kap. som praktiser

**Fra Jød**

Innvandring Den jødiske Palestina f store tem innehar re jødisk avis om: Er de anledning til alle ulykker da dem alle fra siden ter konst rialets nivå vandrer stod av j nerungdom etter å ku diske folk der. Det noengang innvandre



# Hjelpen til Herrens vidner.

Som leserne av M-R vet var det arrangert stevne i Moss i aug. 31. I dette stevne blev det besluttet, at de frie forsamlinger skulde opta et offer den første søndag i oktober. Av det inntak som skulde deles ut til de vidner som ferdes på de forsonede og avseidsliggende steder i landet.

En kasserer blev uttatt til å forvalte det inntak som blev forsamlingene sendte. Det blev ogsaa anmerket at predikantene skulde selv melde sig til kassereren om å få hjelp o.s.v. D. vil vi såle de var på plasser som de inngikk.

Kassereren skulde da opgi i «Misjons-Røsten» hvor meget enhver hadde fått. Vi ser av Røsten at ikke alle forsamlinger har utført denne bestemmelse.

Vil hermed opplyse at vi for vår del har ikke skrevet til noen forstander eller kasserer efter hjelp, som noen har fått det til. Som mange vet, har vi ved Guds nåde vist rundt i de skandinaviske lande og prediket Jesu Kristi fulle evangelium i 35 år, uten å ha støttet fra noen kasse. Dette er de kristne menigheter vidne om, så det er overflødig å si noe om det. Herren har gjennom sine ringe små stått oss bi i vår trengsel.

Ingen av Herrens utsendte vidner behøvs å lide mangel — som mange gjør — dersom Herren vil bruke den bekjennende skarer som har midler. Dersom Herrens befaling i 1. kor. 16: 1—2 og 2. kor. 8: 1—7, Gal. 2: 10 m. m. er partisert så blev det ikke så langt blandt de hellige. Ap. gj. 11: 29—30.

Dette er overensstemmende med loven og evangeliet. 5. Mos. 14: 28 (Se kap. 15: 7, 11. Matt. 23: 1—4). Luk. 12: 33. Ap. gj. 10: 4.

Til og med til Paulus kom brøden og avhjelp hans trang (2. kor. 11: 9. Fil. 2: 25 fg.) Ingen menighet hadde regning med Paulus over det han fikk uten Filippen. Kap. 4: 1—18. Det er således som praktiserer Luk. 21: 4, 1.

Joh. 3: 17—18 m. m. Om de gjorde det, fikk enhver efter behov (Ap. gj. 4: 35). Da behøvs ingen å lide mangel.

Bibelen taler meget om tiende. Nu er det flere av de troende som har flere tusen kroner. F. eks. om de har 10,000 kroner, så skal Herren ha av denne sum et tusen kroner. Av 20,000 kroner, så skal Herren ha to tusen kroner. Nu er det dem som har 150 tusen kroner. Av denne sum skal Herren ha 15 tusen kroner hvert år\*) Har du gitt Herren det — ?

Det behøvs ikke å være trangt for misjonærer hverken innenlands eller utenlands, dersom Herren fikk sin vei med forvalterne. Da behøvs ingen av hans små å tale om trange tider. Ordet kollekt kjenner bibelen ikke til. Derimot taler skriften om offer og almisse — d. e. godgjørighet og barmhjertighet til de trengende. (Matt. 6. Ap. gj. 24: 17. Fil. 4: 18 m. m.)

Herren vet om din barmhjertighet, Matt. 5: 7. Han vet om menneskets ubarmhjertighet, som er forskrekkelig og redselssfull å betrakte. Jak. 2: 9—13 fg.

Den som ikke over barmhjertighet har ingen barmhjertighet å vente i dommen. (Anm. fra en svensk oversetter)

Dette er sannhet. De barmhjertige skal på hin store dag stå frem med megen frimodighet, og få høre de salige ord fra Herren, at de i nådetiden var barmhjertige mot ham. Se Matt. 10: 40—42, kap. 25: 34—40. Nu får de igjen hvad de lånte Herren. (Ordspr. 19: 17 og 28: 27).

Sådanne lån bærer mange tusen fold rente og er alltid sikre. (Dr. F.) Glem ikke dette — !!!

Herren glemmer ikke de barmhjertiges gjerninger som er gjort i tro, av et rent hjerte (Hebr. 6: 10. 1. kor. 15: 58. Skarer av kristne har glemt å praktisere disse løfter. De har også glemt

\*) Det er av inntekten man skal gi tiende. Red.

## Pilegrimssangen.

Jeg så en liten pilegrim på vei til Zions stað. Han hadde skjønne kleder, han var så hjerteglad. Han hadde ingen byrde, ved korset var de iagt og Kristi blod det ga ham frimodighet og makt.

Jeg så ved middagstide, han skyntet frem sin gang. og ilede mot landet, hvor alt er jubelsang. I klippen fant han honning. Av livets vann han drakk. Han var så glad og salig, hans hjerte fullt av takk.

Jeg så ved solens nedgang, han steg så matt og trett og over høie bjerge. Hans ånd var fri og lett. Med sang han liet fremad, om stenet var hans vei og under ferden sang han: Snart får jeg hvile mig.

Jeg så ham sent om kvelden da mørke skyer kom. Han loftede sitt åsyn mot himmelens helligdom. Han kom til stadens porte, Gud ventede ham her og Jesus tok imot ham med hele himmelens hæder.

Da bruste jubelsangen i himelen som en flod: All pris tilhører Lammet, som kjøpte oss med blod. Da så han sig tilbake, den vei som han gikk frem og ropte: Halleluja! Nu er jeg kommet hjem.

Fra dansk.

bort å praktisere gjestfrihet. — (Hebr. 13: 1—2). Det verste av alt synes vi er, at skarer har mistet broderkjærligheten som alltid skulde blive ved —! (Hebr. 13: 1. 1. Tim. 3: 2) Merk Apb. 2: 2—5 og vers 19.

En høl, fri, bekjennelse hører vi ofte, men livet viser det motsatte. Av deres frukter skal i kjenne dem. Les Matt. 7: 15—20. Jak. 3: 11—18. Gal. 5: 19—22. Skarer har glemt broderkapet. (Amos 1. Rom. 12: 10 f.)

En uskrommet broderkjærlighet forlanger Herren av et rent hjerte. Broderkjærlighet: Kjærlighet til alle — !! Bærer de frie menigheter dette merke — ?? Elsker du broderskapet — ?

La oss lese i 2. Pet. 1: 5—9. La oss nu veie oss på evangeliets vekstskål, her er den: 1. Joh. 3: 14. Joh. 13: 34—35. 1. kor. 13: 4—8. Gal. 5: 22. Ef. 5: 9. Joh. 10: 27. Apb. 2: 7. Ap. gj. 17: 11. Job. 32: 18—22. Rom. 8: 11, 14.

Om disse ting skulde vi ikke

hatt behov å skrive om til de kristne menigheter. (1. Tes. 4: 8—9), men dog må vi minne hverstedet til å ha reisepasset i orden. Herren vil hjelpe de oppriktige av hjertet i disse vanskelige tider — og domme en rett dom og øve sig i miskunnhet og barmhjertighet, hver mot sin broder. Sak. 7: 9.

O. Karlsen, Skjeberg st.

## Under Guds beskyttelse.

Kall på mig på nødens dag, jeg vil utfri dig og du skal prise mig! Aret 1786 den 14. september kom tunge skrekkelige timer over den hessiske landsby Lisberg, som ligger på en av Vobelsbergs skogheider. Om aftenen mellom 9 og 10, rykket 500 folk av den flyktende franske armé hevnlysten inn i byen, skjøt ihjel den gamle prest P. U. Jakob Koch som bad om skånsel for folket, myrdet, ødela, røvet og stakk by-

## Vennestevne

Karmel, Svelvik  
søndag 11. august.  
Alle hjertelig velkommen.  
Ragnvald Volden.

en i brann. 58 hus blev lagt i aske. I utkanten av byen stod et litet hus på bjergkråningen hvor en mor satt ved sitt barns sykeleie. De fleste folk flyktet til skogen, men hun kunde ikke ta med det syke barn ut i det hårde vær. Da hun hørte fienden blev hun angst, låste og satte slåen for døren og kastet sig bedende ned ved vuggen. La slik en stund og hørte bevende på fiendens rop og de mishandlede skrik. Da støtte noen med gevarkolben også mot hendes dør, som gav efter. En franskmann styrtet løs på henne med fellet bajonet. Blek som døden bredte den forskrekkte mor hendene over barnet og bad for tvilet det 8. vers av Gerhards sang: «Nu hvilør mark og enge»

«O Jesu, du min glede, din vinge du utbredte, og gjem mig fra all ned. Vil satan mig bekrige, da la din engel sige:

Sitt barn har Gud gjemt i sitt skjød.

Da senket den lille soldat våbnet, trådte hen til vuggen og la mildt hånden på barnets hode. Hans leber dirret og bevegdes som til bonn og store tårer rullet ned av hans ansikt. Han gav moren hånden og gikk taus ut.

Når konen om en stund reiste sig op og så ut gjennom vinduet, så hun soldaten med gevær i armen stå vakt for å beskytte huset mot overlast. Da troppen med sitt bytte gikk bort, forlot han sin vakt, med store glede i sitt hjerte enn sine rovlystne kameraler. Men denne store hjelp i neden oppmunner oss som er levende sanne tilbedere til ikke å tape motet i den siste nattevakt. Bonn i lenkommeret er troens edle herlige frukt! Forsøm ingen anledning til bønn. Snart skal det mektige svar åpenbares: Jesus kommer. Hans lønn er med ham.

ved I. S.



## Fra Jodfolkets verden.

### Innvandringen til Palestina.

Den jødiske innvandring til Palestina fortsetter med stadig større tempo. Siste mars måned har rekorden med 7100. En jødisk avis skriver følgende herom: Er det på den ene siden en anledning til at Palestina — tross alle ulykkesprofetier — kan oppstå som alle, må man på den andre siden ikke uten betenkelighet konstatere at emigrantmateriale nå er lavere enn når innvandreren nesten utelukkende bestod av jordbruksutdannet pionerungdom, som brant av lengsel etter å kunne få bygge op det jødiske folks fremtid med sine hender. Det er et spørsmål om der er en gang i verdenshistorien har innvandret en fysisk, intellektu-

elt og moralsk bedre utrustet ungdom i et land. Nu derimot har innvandringen til Erets Israel en lignende karakter som krigstidens innvandring til U. S. A.

### Fra dødt til levende språk.

Efterat hebraisk har vært et dødt språk i over 2000 år, er det nu atter blitt talespråk blandt Palestinas jøder. Det er også uderivningsspråket, både i folkeskolene og i de høiere skoler. Det er den nye generasjon som så å si erobrer det gamle jødespråk tilbake. Det skjer derved at de eldste av den yngre generasjon nu er blitt voksne — dermed har hebraisk slått igjennem. — I 1931 var der i Palestina 265 skoler med 917 lærere og 23145 elever, derav 140 barnehaver, 110 folkeskoler, fem gymnasier, 4 seminarer, 6 fagskoler, og i Jerusalem en pikeskole, 2 høiskoler, en teknisk høiskole og universitet på Scopusberget, sikkert verdens vakrest beliggende universitet.

For kort tid siden begynte utgivelsen av det første konversationsleksikon på hebraisk. Hele

verket blir på 12 bind. Dets hovedredaktør er den verdenskjente jøde, dr. Joseph Klausner, som er professor i hebraisk litteratur ved universitetet i Jerusalem. Det er ingen tvil om at verket er svarer til det engelske Encyclopedia Britannica, vil bli en medvirkende årsak til ytterligere utbredelse av det hebraiske språk.

Jødiske skibe og jødiske sjøfolk vil atter komme til å navigere på havnene. Siden de gamle Fenikier tid har jøder bare i ringe mål dyrket skibsarten. Et rederi i Palestina begynte i februar skibsfart. Dets 2 første skibe har navnene «Mt. Zion» og «Tell Aviv».

Jerusalem vil i sommer få den beste vannforsyning det har hatt siden Pontius Pilatus' tid, altså i 1900 år.

Vannforsyningsproblemet i den hellige stad er like så gammelt som byen selv. Vannet kommer fra floden Aujas kilder ved kysten og blir pumpet gjennom en 49 engelske mil lang ledning inn til Jerusalem.

Floden Aujas kilder, Ras el Ain, ligger i nærheten av Tell Aviv.

Om jødernes stilling i Tyskland kan opplyses følgende:

På grunn av loven om arisk avstamning har 2000 jødiske embedsmenn med akademisk utdanning mistet deres stillinger. 4000 jødiske jurister og sakførere er uten erhverv. Det samme gjelder 3000 læger og 1000 lærere. Enn videre er 1000 forfattere, utgivere og journalister samt 2000 sangere, skuespillere og kunstnere blitt brødløse, fordi de er av jødisk avstamning.

### Martyrer.

Ifølge opplysninger i «Czar and Soviet» av J. W. Hird, som har tilbragt 31 år i Russland, har det i løpet av 4 år 1917—21 blitt drept 31 biskoper og 1560 prester.

### Arbeidere behøvs.

Av de 10 millioner innbyggere i Persia (eller Iran som landet nu officielt heter) er mindre enn 65,000 kristne. Av disse er igjen 4000 protestanter og 60,000 ro-

mersk-katolske. Der lever hundretusener av jøder i landet.

### Det behøvs vekkelser.

Man har ment å kunne fastslå at 95 pct. av Londons befolkning aldri setter sine ben i noe hus hvor Guds ord forkynnes.

### Misjonærarbeide i Palestina.

I Palestina er det nu 23 evangeliske misjonærorganisasjoner med 232 misjonærer. I Jerusalem, som har ca. 90,000 innbyggere, arbeider 16 organisasjoner med 105 utsendinger. Arbeidet har hittil båret liten frukt. Blandt muhamedanerne som utgjør 73 prosent av folketallet, skal der bare være 25 personer som har gått over til kistendommen.

### Når Gud er med.

I menigheten San Sebastiana i Abruzzerne, Italia, gikk 300 innbyggere over til metodistkirken og bygget sitt eget gudshus. Bevægelsen grep over til andre menigheter. Den romerske kirke så sig da nødt til å sende 7 jesuitter-patrer dit for å misjonere, men disse kunde intet utrette.



Vennestevne

avholdes i Lier søndag 11. aug. 1935, hvortil venner fra fjært og nær er hjertelig velkommen i Jesu navn. Fl. predikende br. deltar. Møter holdes i kommunalelokalet kl. 11, 3 og 6. Mat, mugge og kopp bes medtatt. Kaffe, melk o.s.v. fåes kjøpt på stedet.  
For vennene.  
Broderligst  
Wilh. Winge.

Stevne og jubileum.

Med Guds vilje avholdes vennestevne i Breivikbota — Finnmark, søndag og mandag 18. og 19. august.  
I forbindelse med stevnet blir avholdt jubileumsfest i anledning 20 års frivillighet på stedet.  
Predikende brødre og søstre og for øvrig Guds folk, fjært og nær, er hjertelig velkommen.  
For vennene  
Nils Stien.

var ferdig med ordene: «gi oss idag vårt daglige brød», bemerket ministeren at så vidt han kjente europeerne, lot de sig ikke noe bare med det.

SPREDTE FELTER

Bibelstudieveke i Kollingareid

som er blitt et fast samlingssted hvert år for 65 frivillige venner i Sverige, hadde også i år stor tilslutning. Det blev samtalt om flere emner og mange herlige sannheter kom frem. Sannheter som brød ned og domte det menneskelige — men også viste Bibelens vei ut fra det menneskelige og inn i det guddommelige.

Blandt de emner som blev behandlet var: Hvad er Guds plan med pinsevekkelsen. Virkeliggjøres den?  
Blandt de mange som deltok i samtalen sporedes en dyp lengsel etter å få fatt i Guds mening med vekkelsen — og stå i den stilling, at Guds plan med den kan virkeliggjøre. Mange ting blev drøftet. Blandt de mange kan nevnes: Guds mening er at den ikke skal stivne til som et samfund, men gå igjennem til alt Guds folk. Man må ikke betrakte sig som et isolert parti, men samtidig som man fastholder de guddommelige sannheter Gud har åpenbart og de opplevelser Gud gir, står man forståelsesfulle overfor andre troende og ikke sette noen grenser, mellom troende i andre samfund, som har samme forståelse av ordet og samme erfaring. Ikke bli selvkloke. — Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Pinsevekkelsen er et budskap til den kristne skare om å våkne op og berede sig for Jesu gjenkomst. — Den er også en vekkelelsesbevegelse for syndere og man må mere legge an på å nå dem.

Apollo

er navnet på den ideelle skokrem den er lett å pusse, og gir skotøiet en varig glans.

Misjonsbeløp.

Misjonsbeløp.  
Innkomet til Berger N. Johnsen ved str. H. Gjertsen, Bergen kr. 10. Fra en abonnent til «hvordan det mest trengs» kr. 6.  
Hjertelig takk.  
G. Iversen.

Berger N. Johnsen.

Innkomet til misjonær Berger N. Johnsen, Argentina 2net kv. 1935. 12/6 fra ubenevnt, Stavanger ved A. C. Gabrielsen, kr. 20. 26/6 fra Gerar, Frogner, 13 v. Ekornæs 20. 6/5 fra forsamlings «Betels» Espeland st. ved Mikal B. Nesset, Espeland st. 90. 28/4 fra en søster ved Carl Hartvedt Gimlebakken 3, Bergen 20. 14/5 fra Judith Reiso, Oslo 10. 22/5 fra Per G. Talåsen, S. Osen innsamlet 45. 28/5 fra Aslaug og Eivind Øia, Bamle 20. 26/5 fra A. C. Gabrielsen, Stavanger ubenevnt 20. 28/5 fra P. Larsen, Danvik, Drammen 20. 30/5 fra «Betels» Lunde, Telemark (innsamlet på møte) 16.32. 7/6 fra K. Larsen, Arnsjø, I, Drammen 20. 8/6 fra M. og T. Abrahamsen, Skravestad pr. Sandefjord 50. 5/6 fra Anna Anderson Fårøn Grøss Ødegård, Sverige 10. 1ste pinse-dag fra Hjørtald pinsemøte, ved O. H. Flatland Hjørtald 45. Pinsemøte på Vatnarheia ved H. H. Sonstebø. Innsamling 42.67. 9/6 fra Marie Lang-Ree, Romedal Iseng st. 10. 14/6 fra L. & S., Minde st. Bergen 25. 26/5 fra O. B. ved Hans Høgehaug, Hartdal 10. fra N. H. do. do. 5. Til sammen kr. 498.99, hvorfor takkes på det hjerteligste og lønnen for hvad I gjør skal ikke utebli.

Da der fremdeles mangler midler til fullførelse av misjonsstasjon og virksomheten, må jeg få lagt denne sak på vennenes hjerte.

Beste broderhilsen  
H. H. Sonstebø,  
kassere.  
Oterholt, Telemarken.

Signe Pedersen og Inga Johnsen.

Fortegnelse over innkomne midler til misjonærene Signe Pedersen og Inga Johnsen, Peping, Kina i 2net kvartal 1935.  
8/4 ved B. Hansen, Lillestrøm kr. 15. 9/4 venner i Smestad, Skiptvedt ved Jørg. Johansen 40. 10/4 Sogård misjon, Oslo 63. 15/4 G. N. Trondheim 25. 16/4 venner på Salen, Mjøndalen ved fru Amundsen 40. 17/4 ved Misjons-Rosten, Sarpsborg 5. 29/4 Anne Elkro, Gol 25. 2/5 venner på Spangereid ved Ludv. Gahre 35. 6/5 venner på Tofte, Hurum ved M. Roås 50. 6/5 Henry Borglund og Torbjørn Karlsen, Volden Asker 30. 7/5 Betel, Nøtterø ved Marthora Kjolmo Sem 35. 23/5 ved Alfr. Lie, Skotselv 25.  
Hvorfor jeg på søstrenes egne vegne kvitterer med hjerte-

Muhamedanernes synspunkt.

Den danske araber-misjonær Richard Madsen forteller i «Kr. Dagblad», at han nylig besøkte Hadramouth i Sydøst-Arabia hvor der ingen misjonærer er, og heller ingen andre hvite.  
Under en samtale med første-minister i dette land spurte denne hvad misjonæren reiste etter. Da han fikk vite dette, mente han at det hadde vært klokere om hr. Madsen hadde slått sig til i Europa og preket for bolsjevikkerne! Så vende han samtalen inn på verdenskrigen. Dere forkynder fredens evangelium, men under verdenskrigen lærte dere oss å slå folk ihjel på den mest ubarmhjertige måte.  
Så vilde han høre hvordan de kristne bad. Misjonær Madsen leste da Fadervår. Men da han

Fra Frankrike.

Også fra Frankrike meldes om fremgang for evangeliet. En

Der er dem som strer ut og får enn mer, og det er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.  
Ordspr. 11, 24.

- Kina.  
STR. DØRUM og KARLSEN:  
Janette Bruu, Welhavensgt. 10. Oslo.  
HELGA LUNDEBY:  
Jul. O. Lind, Moss.  
RUTH PEDERSEN og  
ESTER HERUDSTIG  
O. Ekornæs, Jarvelen 11, Lilleaker.  
JENS FJELD:  
K. Aarmo, Ski st.  
OLGA SCHULT:  
Gerda Sigveland, Rosenborgsgt. 1. Oslo.  
ALFHILD BJERVA:  
Torolf Andersen, Serilgt. 15, Oslo.  
SIGNÉ PEDERSEN og  
INGA JOHNSEN:  
Th. Wessel, Nordstrand st.  
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:  
Misjons-Rosten, Sarpsborg.  
TORKILD RASMUSSEN:  
Jul. O. Lind, Moss.  
BERNHARD NILSEN:  
Nilasne Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.  
GUNHILD GUNDERSEN:  
Leonore Johnsen, Brårvik pr. Stauba.  
ASTA THUEN:  
Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

- Afrika.  
INGRID LØKKEN:  
Skredderm. Olaf Andersen, Schestedagt. 3 a, Oslo.  
HILMA HERMANNSEN:  
Ole Krogstad, Soll, Rælingen.  
MARGIT HARALDSEN:  
Henrik Johansen, Lovenskoldsvel, Lilleaker pr. Oslo.  
HANSINE NESPOSEN:  
Constance Nestdal, Solheimsgt. 40, Bergen.  
MARTHA KVALVAGNES:  
Anna Næsdal, Sydnessmug 6, Bergen.

Den Norske Kongomisjon.  
JENS GLITTENBERG:  
R. Løkkjholm, Møsterhamn.  
ALB. M. CHRISTIANSEN:  
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Argentina.  
BERGER N. JOHNSEN:  
H. H. Sonstebø, Otterholt, B.

India.  
ANNA JENSEN:  
Amalie Carlsen, V. Forsgrund.  
DAGMAR JACOBSEN:  
Sverre Severinsen, Smittestr. velen 19, Drammen.  
FRANCK DESMOND:  
Hardy O. Mossberg, Kredittbankens Halden.

BORGHILD NORDLI:  
Dankert Jørgensen, Gunnar Berg vei 36, Narvik.  
HANS SVENDBERG:  
Hardy O. Mossberg, Kredittbankens Halden.

ALFHILD HOLMEN:  
Skredderm. Olaf Andersen, Schestedagt. 3 a, Oslo.  
HILDA WERGEDAL:  
Jens Jarnes, Passeløk p. o. Sandnes.

RAKEL EDVARDSEN:  
Hans Hansen, Brydeløkken, Kongsberg.  
B. og GUNHILD FINSTRØM:  
Fru Gudrun Bernsten, Kviteberg, Telemark.

Finnmark.  
DOROTHEA KLEM, BØRSELV:  
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.  
OSKAR GAMST, Breivikbota.  
HENRIK EILERTSEN, «Betel», Sandnessjøen, Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbota.  
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobsberg.  
KRISTIAN SKIPPERUD, Klartan, Porsangerfjord.

Hjemmeværende misjonærer.  
F. O. SHRODER:  
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.

TOMINE EVENSTAD:  
Vigeland, Ser Audnedal pr. Mandal.  
DAGMAR ENGSTROM:  
O. Ekornæs, Jarvelen 11, Lilleaker.

PEDER EVENSTAD, Vigeland, Audnedal pr. Mandal.  
CHRISTOFA BRUNDTLAND:  
L. Hvidsten, Nordre Skogveien, Bergen.

«Glommen» trykkeri, Sarpsborg.

Kjære Guds barner.

«For av nåden tro, og det ble det er Guds sønner for skal rose sig.

Jeg vil i dette bre re lesere en liten misjonsreise jeg hadde i Shansi. Vi hadde søkt flere byer men nu kom vi til byer skulde ha noen da bodde i evangelist de stelte med mig mulig på kinesisk alt det gode, så nysgjerrige og be ere. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom.

De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom.

De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom.

De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom.

De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom.

De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom.

De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom. De hadde hørt om mig og ble glad da jeg kom.